

Sygn. akt VU 718/18

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant st. sekretarz sądowy Karolina Rudecka

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2019 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku M. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wysokość świadczenia , ustalenie kapitału początkowego i rekompensatę

na skutek odwołania M. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 19 września 2018 roku sygn. (...)

z dnia 14 września 2018 roku sygn. (...)

z dnia 5 listopada 2018 roku sygn. (...)

1. zmienia zaskarżone decyzje z dnia 19 września 2018 roku

oraz z dnia 5 listopada 2018 r. w ten sposób, że przyznaje

M. D. prawo do emerytury wraz z rekompensatą

poczynając od dnia 1 sierpnia 2018 roku,

2. umarza postępowanie w zakresie decyzji z dnia 14 września 2018 roku,

3. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz wnioskodawcy M. D. kwotę 180,- zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V U 718/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 września 2018 roku, znak (...) - 2015 Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. ponownie ustalił wartość kapitału początkowego wnioskodawcy M. D. na dzień 1 stycznia 1999 roku w kwocie 63 205,78 zł. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy nie uwzględnił okresu od dnia 28 sierpnia 1990 roku do dnia 31 marca 1991 roku, gdyż wnioskodawca przebywał wówczas na urlopie bezpłatnym. Organ rentowy poinformował ubezpieczonego, że przy ustalaniu wartości kapitału początkowego za okresy zatrudnienia od dnia 7 czerwca 1971 roku do dnia 25 listopada 1971 roku, od dnia 20 sierpnia 1974 roku do dnia 21 września 1974 rok, od dnia 16 października 1974 roku do dnia 29 stycznia 1975 roku, od dnia 1 października 1975 roku do dnia 20 października 1977 roku, od

dnia 13 stycznia 1978 roku do dnia 18 marca 1978 roku, od dnia 18 grudnia 1979 roku do dnia 15 maja 1980 roku, od dnia 28 kwietnia 1981 roku do dnia 27 sierpnia 1990 roku i od dnia 14 grudnia 1992 roku do dnia 28 sierpnia 1996 roku, za które nie udokumentowano wynagrodzenia, przyjęto kwoty minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w tych latach.

Decyzją z dnia 19 września 2018 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. przyznał wnioskodawcy M. D. prawo do emerytury od dnia 1 sierpnia 2018 roku, to jest od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26c ustawy emerytalnej i wyniosła 1 239,45 zł. Organ rentowy odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do rekompensaty, wskazując że udowodniony staż pracy wnioskodawcy w' szczególnych warunkach wyniósł 12 lat, 4 miesiące i 3 dni, zamiast wymaganych 15 lat.

Od powyższych decyzji odwołał się w dniu 24 października 2018 roku wnioskodawca M. D., zarzucając organowi rentowemu, że:

- bezzasadnie nie zaliczył do jego stażu pracy okresu od dnia 14 grudnia 1992 roku do dnia 28 sierpnia 1996 roku, kiedy to był zatrudniony w charakterze spawacza w Zakładach (...) w B.,
- nieprawidłowo uznał, że wnioskodawca przebywał na urlopie bezpłatnym w okresie od dnia 29 sierpnia 1990 roku do dnia 31 marca 1991 roku, podczas gdy wnioskodawca pracował wówczas na stanowisku elektromontera na podstawie umowy o pracę za granicą,
- w stosunku do decyzji z dnia 14 maja 2015 roku wystąpiła znaczna różnica w wymiarze okresów składkowych.

W odpowiedzi na odwołania ZUS wskazał, że decyzją z dnia 31 października 2018 roku zaliczył do stażu pracy okres od dnia 29 sierpnia 1990 roku do dnia 27 marca 1991 roku. W pozostałym zakresie Zakład wniósł o oddalenie odwołania. Organ rentowy podniósł, że stanowisko mechanik - spawacz nie znajduje potwierdzenia w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, a ubezpieczony nie legitymuje się świadectwem wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Co do różnicy w okresach składkowych między decyzjami z dnia 14 maja 2015 roku i z dnia 14 września 2018 roku, Oddział wyjaśnił, że różnica w wymiarze była spowodowana tym, że:

- w sposób prawidłowy został uwzględniony okres od dnia 29 sierpnia 1990 roku do dnia 27 marca 1991 roku - kontrakt zagraniczny, błędnie wyłączony zaskarżoną decyzją,
- organ błędnie nie wyłączył z ogólnego stażu pracy następujących okresów: od dnia 3 do 7 grudnia 1981 roku, od dnia 25 do 26 grudnia 1981 roku, od dnia 9 do 13 stycznia 1982 roku, dnia 30 stycznia 1982 roku, dnia 8 listopada 1982 roku, od dnia 5 do 14 czerwca 1989 roku - dni usprawiedliwione niepłatnie oraz od dnia 20 czerwca 1981 roku do dnia 27 czerwca 1981 roku i od dnia 20 lipca 1981 roku do dnia 12 lutego 1982 roku - dni nieusprawiedliwione niepłatnie przypadające w trakcie zatrudnienia w (...) S.A. Oddział (...).

Decyzją z dnia 5 listopada 2018 roku. w związku z przeliczeniem kapitału początkowego organ rentowy ponownie ustalił wysokość świadczenia emerytalnego wnioskodawcy na kwotę 1 250,17 zł. Organ rentowy ponownie odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do rekompensaty ze względu na niewykazanie 15 - letniego stażu pracy w' szczególnych warunkach.

W odwołaniu z dnia 27 listopada 2018 roku profesjonalny pełnomocnik działający w imieniu odwołującego wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do emerytury z rekompensatą i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zajmował się pracami spawalniczymi, to jest wymienionymi w dziale XIV, pkt 12, Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sprawy z powyższych odwołań zostały zarejestrowane pod sygn. akt V U 718/18 i V U 793/18.

Postanowieniem z dnia 3 stycznia 2019 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. połączył sprawy z powyższych odwołań do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Na rozprawie w dniu 23 stycznia 2019 roku pełnomocnik ubezpieczonego cofnął odwołanie od decyzji kapitałowej z dnia 14 września 2018 roku ze względu na zaspokojenie przez ZUS roszczenia o uwzględnienie stażu pracy od dnia 29 sierpnia 1990 roku do dnia 27 marca 1991 roku. Pełnomocnik organu rentowego wyraził zgodę na cofnięcie odwołania w zakresie decyzji z dnia 14 września 2018 roku.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W dniu 16 sierpnia 2018 roku M. D., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 16 sierpnia 2018 roku wniosek o przyznanie prawa do emerytury wraz z rekompensatą.

Decyzją z dnia 14 września 2018 roku organ rentowy ustalił kapitał początkowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 roku na kwotę 63 205,78 zł. Do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład nie uwzględnił okresu od dnia 28 sierpnia

1990 roku do dnia 31 marca 1991 roku, gdyż wnioskodawca przebywał wówczas na urlopie bezpłatnym.

(dowód: decyzja z dnia 14 września 2018 roku, k. 14 akt kapitałowych)

Decyzją z dnia 19 września 2018 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. przyznał wnioskodawcy M. D. prawo do emerytury od dnia 1 sierpnia 2018 roku, to jest od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do rekompensaty, wskazując że udowodniony staż pracy wnioskodawcy w' szczególnych warunkach wyniósł 12 lat, 4 miesiące i 3 dni, zamiast wymaganych 15 lat.

(dowód: decyzja z dnia 19 września 2018 roku, k. 12 akt emerytalnych)

Na skutek złożonego przez wnioskodawcę odwołania, organ rentowy decyzją z dnia 31 października 2018 roku ponownie przeliczył kapitał początkowy wnioskodawcy i zaliczył do jego stażu pracy okres od dnia 29 sierpnia 1990 roku do dnia 27 marca 1991 roku. W związku z przeliczeniem kapitału początkowego organ rentowy wydał w dniu 5 listopada 2018 roku decyzję o przyznaniu wnioskodawcy emerytury w nowej wysokości i wypłacił wyrównanie za okres od dnia 1 sierpnia 2018 roku do dnia 30 listopada 2018 roku. ZUS ponownie nie zaliczył do szczególnego stażu pracy wnioskodawcy okresu od dnia 29 sierpnia 1990 roku do dnia 27 marca

1991 roku.

(dowód: decyzja z dnia 31 października 2018 roku, k. 21 akt kapitałowych, decyzja z dnia 5 listopada 2018 roku, k. 16 akt emerytalnych)

Do stażu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych organ rentowy zaliczył łącznie 12 lat, 4 miesiące i 3 dni, w tym okresy zatrudnienia:

- od dnia 7 czerwca 1971 roku do dnia 25 listopada 1971 roku. od dnia 20 sierpnia 1974 roku do dnia 21 września 1974 roku, od dnia 16 października 1974 roku do dnia 29 stycznia 1975 roku, od dnia 11 lutego 1976 roku do dnia 20 października 1977 roku w (...) S.A. Oddział (...) w R.

r

(...) jako górnik elektryk pod ziemią i robotnik niewykwalifikowany pod ziemią,

- od dnia 28 kwietnia 1981 roku do dnia 19 czerwca 1981 roku, od dnia 21 czerwca

1981 roku do dnia 26 czerwca 1981 roku, od dnia 28 czerwca 1981 roku do dnia 19 lipca 1981 roku, od dnia 21 lipca 1981 roku do dnia 2 grudnia 1981 roku, od dnia 8 grudnia 1981 roku do dnia 24 grudnia 1981 roku, od dnia 27 grudnia 1981 roku do dnia 8 stycznia 1982 roku, od dnia 14 stycznia 1982 roku do dnia 29 stycznia 1982 roku, od dnia 31 stycznia 1982 roku do dnia 11 lutego 1982 roku, od dnia 13 lutego

1982 roku do dnia 7 listopada 1982 roku, od dnia 9 listopada 1982 roku do dnia 3 grudnia 1984 roku, od dnia 13 kwietnia 1984 roku do dnia 14 maja 1986 roku, od dnia 14 czerwca 1986 roku do dnia 4 marca 1987 roku, od dnia 14 marca 1987 roku do dnia 4 czerwca 1989 roku, od dnia 15 czerwca 1989 roku do dnia 27 sierpnia 1990 roku w (...) S.A. Oddział (...) jako elektromonter maszyn i urządzeń górniczych na odkrywce i górnik na odkrywce.

(dowód: odpowiedź na odwołanie, k. 6 akt sprawy)

W okresie od dnia 14 grudnia 1992 roku do dnia 28 sierpnia 1996 roku wnioskodawca M. D. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku mechanika - spawacza w Towarzystwie (...) Sp. z o.o. w W., Fabryka (...) w B.". Wnioskodawca posiadał wówczas kwalifikacje montera i spawacza. Fabryka (...) mieściła się w nieodnowionym budynku, w którym często dochodziło do pęknięcia rur spalanych przez piece gazowe i awarii wymagających spawania. Do obowiązków wnioskodawcy należało spawanie elektrycznie i gazowe instalacji rur, elementów do montażu taśm, konstrukcji pod nowy ciąg produkcyjny, podstaw pod tunele chłodnicze, a także części samochodowych. Wnioskodawca był jedynym spawaczem zatrudnionym w zakładzie pracy, a ww. Fabryka zatrudniała od stu do stu dwudziestu pracowników. Wykonywał wyłącznie obowiązki spawalnicze, nie świadczył prac mechanicznych ani elektrycznych. Wnioskodawca posiadał uprawnienia spawalnicze od 1985 roku.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 28 sierpnia 1996 roku, k. 13, legitymacja ubezpieczeniowa, k. 23 akt rentowych, zeznania wnioskodawcy, nagranie od minuty 8:32 do minuty 19:45 w związku z nagraniem od minuty 31:03 do minuty 19:45, zeznania świadków: E. K., nagranie od minuty 21:06 do minuty 26:16, R. R., nagranie od minuty 26:16 do minuty 31:03, protokół z dnia 23 stycznia 2019 roku, k. 25 - 28 akt sprawy)

Pracodawca nie wystawił wnioskodawcy świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych.

(okoliczność niesporna)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie w zakresie wniosku ubezpieczonego o przyznanie prawa do rekompensaty.

Na wstępie wskazać należy, że stosownie do treści art. 477¹³ k.p.c. zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji przed rozstrzygnięciem sprawy przez Sąd - przez wydanie decyzji uwzględniającej w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części.

Wobec tego, że żądanie skarżącego odnośnie zaliczenia do stażu pracy przy obliczaniu kapitału początkowego okresu od dnia 29 sierpnia 1990 roku do dnia 27 marca 1991 roku zostało w decyzji z dnia 31 października 2018 roku uwzględnione, wydanie wyroku w tym zakresie stało się zbędne. Dodatkowo pełnomocnik wnioskodawcy cofnął odwołanie od decyzji kapitałowej z dnia 14 września 2018 roku, a organ rentowy wyraził na powyższe zgodę. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych odwołanie może być cofnięte bez zezwolenia drugiej strony aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania orzeczenia. Sąd może uznać powyższą czynność za niedopuszczalną tylko wówczas, gdy okoliczności sprawy wskazują, że jest sprzeczna z prawem, zmierza do obejścia prawa lub narusza słuszny interes ubezpieczonego. Powyższe nic miało miejsca w niniejszym postępowaniu, albowiem decyzja organu rentowego w przedmiocie zaliczenia okresu od dnia 29 sierpnia 1990 roku do dnia 27 marca 1991 roku była korzystna dla wnioskodawcy.

Z tych też względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹² k.p.c. orzekł jak w pkt 2 sentencji wyroku.

W dalszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 1924 ze zm.) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej (art. 2 pkt 5 ustawy).

t

Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów⁷ ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 21 ust. 2). Przy czym chodzi tu wyłącznie o emeryturę wcześniejszą, a nie w powszechnym wieku emerytalnym. Celem bowiem rekompensaty jest złagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Nie polega ona jednak na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, ale na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są:

1) utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę we wcześniejszym wieku emerytalnym w związku z wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2008 roku - w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, a przed dniem 1 stycznia 1969 roku - podstawy prawnej przewidującej takie uprawnienie;

1) niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej na zasadach wynikających z przepisów o emeryturach pomostowych;

2) legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z FUS;

3) nieuzyskanie przez ubezpieczonego prawa do emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

Zgodnie z art. 23 ustawy emerytalnej rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Natomiast z art. 173 ustawy emerytalnej wynika, że kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenia społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 roku. Tym samym warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczonej według formuły zdefiniowanego świadczenia (zob. Marcin Zieleniecki, Komentarz do art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych).

Rekompensata zwiększa zatem wartość kapitału początkowego ubezpieczonego i tym samym daje możliwość odpowiedniego zwiększenia podstawy wymiaru emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Organ rentowy nie zaliczył do szczególnego stażu pracy wnioskodawcy okresu zatrudnienia od dnia 14 grudnia 1992 roku do dnia 28 sierpnia 1996 roku, kiedy to skarżący był zatrudniony na stanowisku mechanika - spawacza w Zakładach

(...) (...) w B.. Zakład wywodził, że powyższe stanowisko nie zostało przewidziane w załączniku do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Prawidłowe zaś rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w' szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresy pracy w warunkach szczególnych, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w' świadectwie pracy. Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby brak świadectwa wykonywania pracy w' warunkach szczególnych sam w sobie implikować miał dla wnioskodawcy niekorzystne skutki orzecznicze. Ubezpieczony mógł bowiem za pomocą innych środków dowodowych wykazać, że w spornym okresie świadczył obowiązki w warunkach szczególnych, pomimo tego, że nie legitymował się zaświadczeniem pracodawcy w tym zakresie.

Charakter i rodzaj prac wykonywanych przez wnioskodawcę w okresie od dnia 14 grudnia 1992 roku do dnia 28 sierpnia 1996 roku w Fabryce (...) w B. Sąd ustalił w oparciu o spójne i logiczne, a co za tym idzie wiarygodne zeznania świadków E. K. i R. R., którzy w spornym okresie pracowali razem z wnioskodawcą. Za przekonujące Sąd uznał także zeznania wnioskodawcy, który w sposób spontaniczny i przekonujący opisał charakter realizowanych przez siebie czynności w ww. Spółdzielni. Dlatego też Sąd uznał zeznania ubezpieczonego za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. Tym bardziej, że znajdowały one potwierdzenie w zeznaniach świadków.

Z zeznań tychże jednoznacznie wynikało, że wnioskodawca posiadał kwalifikacje monter a i spawacza, a zatrudniający go zakład pracy dysponował przestarzałą infrastrukturą, wymagającą częstego wykonywania czynności spawalniczych. Do obowiązków wnioskodawcy należało spawanie elektrycznie i gazowe instalacji rur, elementów do montażu taśm, konstrukcji pod nowy ciąg produkcyjny, podstaw pod tunele chłodnicze, a także części samochodowych. Wnioskodawca był jedynym spawaczem zatrudnionym w zakładzie pracy, a ww. Fabryka zatrudniała nawet stu dwudziestu pracowników. Ubezpieczony wykonywał wyłącznie obowiązki spawalnicze, nie świadczył prac mechanicznych ani elektrycznych, gdyż jak zgodnie zeznali świadkowie prace takie świadczył inny

i

pracownik. Depozycje świadków były w ocenie Sądu logiczne i konsekwentne, a przez to wiarygodne w świetle art. 233 § 1 k.p.c., a organ rentowy nie przedstawił w toku postępowania jakiegokolwiek kontrdowodu, z którego mogło by wynikać, że ubezpieczony nie świadczył obowiązków spawalniczych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Reasumując, w spornym okresie wnioskodawca wykonywał obowiązki przy spawaniu elektrycznym i gazowym. Nie ma żadnych wątpliwości, że ww. prace charakteryzują się znaczną szkodliwością dla zdrowia i znacznym stopniem uciążliwości, a także zostały wymienione w Wykazie A stanowiącym załącznik do

rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Powyższe skutkuje potraktowaniem okresu zatrudnienia wnioskodawcy od dnia 14 grudnia 1992 roku do dnia 28 sierpnia 1996 roku jako czasu świadczenia pracy w warunkach szczególnych. Okres ten odpowiada bowiem zatrudnieniu przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym (Wykaz A, Dział XIV, poz. 12). Nie ulega zaś wątpliwości, że o charakterze pracy wykonywanej w warunkach szczególnych nie decyduje nazwa zajmowanego stanowiska, ale rodzaj faktycznie wykonywanej pracy. Podkreślenia wymaga, że nawet jeśli w dokumentach pracowniczych ubezpieczonego w sposób nieprawidłowy została wskazana nazwa stanowiska zajmowanego przez ubezpieczonego, to i tak nie może to być decydującym kryterium w zakresie jego oceny pod kątem zakwalifikowania do prac wykonywanych w szczególnych warunkach, zwłaszcza wobec kategoriycznych i w pełni przez Sąd podzielonych zeznań powołanych w sprawie świadków (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 maja 2013 roku, sygn. akt III AUa 1585/12).

Skoro zaliczenie ww. okresów implikuje uzyskanie przez ubezpieczonego 15- letniego stażu pracy w warunkach szczególnych, to skarżący spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia prawa do rekompensaty, zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy żądane prawo od pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku, to jest od dnia 1 sierpnia 2018 roku (punkt 1 sentencji wyroku).

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł jak w punkcie 3 sentencji wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U. z 2018 r. poz. 265 ze zm.).